

ЖИТТЯ ЗАРАДИ ЛЮДЕЙ

Сорок років невтомної праці заради життя людей підніс на вітар медицини кавалер ордена "Знак пошани", очільник профспілкової організації працівників охорони здоров'я Зарічненського району впродовж 1998-2011 років, лікар-хірург Микола Петрович Луцик.

Уже вкотре переконаюся в тому, що полишаючи добрий слід на землі, своїми справами і вчинками, ми ще й в пам'яті людській відкладаємо шану та повагу до себе. Тому й не дивно, що сімдесятип'ятирічний ювілей ветерана медичної галузі, лікаря-хірурга Миколи Петровича Луцика не міг не пройти повз увагу його колишніх колег, адміністрації, профспілкової організації КЗ "Зарічненська ЦРЛ", усіх тих, з ким в пору своєї трудової діяльності ювіляр ділив медичні будні і турботи.

- Хай розповідь про Миколу Петровича на шпальтах "Полісся" стане для нього приємним сюрпризом до свята, додасться до всіх вітань і побажань здоров'я та добра. З роси й води, на многії і благії літа нашому ювіляру! - наголошували колеги. - Й кожен поспішив додати слово-два, аби змалювати колективний портрет Миколи Петровича: чесна, порядна, відповідальна й надзвичайно серйозна людина, працелюб, професіонал.

Він народився 20 листопада 1941 року в селі Межириччя Острозького району. Ще змалку звик до того, що в житті не буває легко. Особливо тим, на чю долю випадає сирітство. Батько Миколи не повернувся з фронту. Потім не стало й матері. Тож надії, аби гідно пройти свій шлях, покладав лиш на власні старання й жагу до знань. Та жага й повела його до середньої школи, щоднини пішки долав хлопець шість кілометрів до

облаштування побуту. З того й почалось їх життя у Зарічному. День за днем, сплітались роки й вінчались трудом своїм та набутою життєвською мудрістю в десятиліття. Не зчулись, коли й той час збіг, промайнув понад швидкоплинним Стиром, закосиченим сивими вербами. Тепер уже й поважний ювілей перетнув пороги домовки.

Усі сорок років, пліч-о-пліч з Миколою Петровичем в хірургічному відділенні Зарічненської лікарні відпрацював його старший колега, наставник, Заслужений лікар України Олександр Іванович Ткач. Й не дивно, що саме він розповідає про ювіляра найбільше. Життя ж, як на долоні.

- Таких людей, як Микола

незалежності на Поліссі.

А ще Микола Петрович – прекрасний сім'янин, турботливий батько і люблячий дідусь. Саме про це веде мову донька ювіляра Марина Миколаївна Жаран.

- До всього в житті Микола Петрович звик відноситись з абсолютною серйозністю. Вимогливий до себе, він так само вимогливий й до інших. Особливо ця риса його проявлялась у вихованні дітей. Та ми з братом тільки вдячні батькові за це. Сім'я для нього – це святе. Та й чи може бути іншим відношення до найближчих, найрідніших людей того, хто й сам

Петрович нагороджений орденом "Знак пошани".

Тепер свій вільний час він повністю присвятив городництву. Те захоплення стало для лікаря на заслуженому відпочинку панацеєю від нудьги. Від землі бере бадьорість духу на щодень, від неї силу черпає й заповзятість до нехитрої селянської роботи. А ще Микола Петрович залюбки займається, здавалося б, геть жіночою справою - вирощуванням вазонів.

- І власну квартиру вдосталь озеленив, ще й нашу прикрасив, - сміється Марина Миколаївна. - Він дуже любить квіти, а квіти люблять його. Певне, якби брат десь ближче жив – то й підвіконня його помешкання завітчав би тато. Життя помостило між нами кордони. Й до Воронежа тепер не ближній світ. За кращих часів, Андрій з сім'єю

Під час операції

Острога, а потім так само вертав додому. У 1958 році вступив до медичного училища в місті Дубно, а після його закінчення відразу пішов на службу до армії. Його цінність дивувала не лише солдатське братерство, але й командирів. Бо ж під час служби Микола Луцик встигав ще й відвідувати вечірні підготовчі курси при Івано-Франківському медичному інституті. Кругом і всюди його можна було бачити з німецьким словником у руках. Майбутній хірург самотужки опановував іноземну мову. У вересні 1963-го заповітна мрія збулась – він став студентом мед-інституту. Тут, в Івано-Франківську, зустрів свою долю, ім'я якій – Любов. Вона вчилась у педінституті і теж була сиротою. Побрались, а на другому курсі, в день народження молодого батька, на світ з'явився і син Андрій. Інститут він закінчив з червоним дипломом. Від роботи в Сарненській районній лікарні відмовився, бо ж хірургію йому там не могли запропонувати та й житла теж. А понад усе Микола Петрович прагнув працювати в хірургічному відділенні. Куди привітніше в кінці 60-их молоде подружжя Луциків зустріло Зарічне. І робота за фаховою спеціалізацією, і житло, і люди місцеві. Навіть попри промайнулі десятиліття, що скоро виллються в піввіку, Микола Петрович та Любов Борисівна пам'ятають, як несли зарічненці приїжджій молодій сім'ї продукти та ще якісь необхідні дрібнички для

Петрович, тепер рідко стрінеш. Час міняє всіх і все. Й молоде покоління, на жаль, тепер наперед виставляє матеріальні блага. Ми ж колись не думали про зарплатню, подяки й, зазвичай, не чекали помочі нізвідки. Асфальтівка кінчалась біля Костополя, а від неї до Зарічного - звивиста шосейна дорога. 5-6 годин таким шляхом - і будь-яка поміч запізно може дістатися. Отож, надіялись на самих себе, на свої руки, свій зір. А Микола Петрович і справді був надійним, у всіх розуміннях цього слова, а ще - надзвичайно відповідальним і вимогливим. Сотні разів ми стояли з ним поруч за одним операційним столом. Він був справжній професіонал. Хірургія інших не терпить. Бо під твоїм скальпелем – людина. За сорок років усіляких випадків було. Оперували не лише в лікарні, а й на ФАПх, за десятки кілометрів від райцентру. Важливим було одне – не спізнитися. Бо ж при наших дорогах... На все життя в пам'яті відкарбувалась та операція в новорічну ніч у Боровому: ножове поранення в живіт. Врятували життя молодій людині. Поруч був Микола Петрович.

Його поважали колеги, йому вірили люди. З 1998 року Микола Петрович Луцик очолював профспілкову організацію працівників охорони здоров'я Зарічненщини, обирався депутатом обласної та районної рад. Завжди і всюди займав активну громадську та життєву позицію, своїм власним прикладом виховував в оточуючих почуття патріотизму й одним з перших вітав кроки державної

годувався сиротою? Саме тому батьки так бережно відносяться одне до одного. У квітні цього року виповнилось п'ятдесят років їх подружнього життя. Найбільшим його підсумком обоє вважають шестеро онуків. А найвища гордість нашого дідуся – його правнучка. Тато завжди казав, що в сім'ї має зростати не одна дитина, а двоє-трьоє щонайменше. Саме завдяки його переконанням я наважилась після десятирічної перерви народити третю донечку. Він дуже цінує родинні почуття. Залюбки приймає запрошення на гостину від нього – велика рідня. Бо ж дорогою до села не одна людина впізнає лікаря Луцика. Вітають, перепитують про здоров'я, про справи. Й хоч частенько Микола Петрович навіть і пригадати не може імені того перехожого, а на серці чуває радість. Бо ж люди пам'ятають, бо ж люди й по сей день вдячні йому: хто за повернуте здоров'я, хто за врятоване життя.

П'ять років тому Микола Петрович полишив роботу й пішов на заслужений відпочинок. Він ще відчував силу в руках, але проблема із зором вже не давала шансів тримати в них міцно скальпель. Сприйняв ті примхи долі належним чином і полишив медичну вахту уже назавжди. Пішов, залишивши в колег лиш теплі спогади, а в пацієнтів – щирі вдячність. Держава теж високо оцінила подвижницьку працю хірурга з провінційної глибинки. За високий професіоналізм і відданість медичній справі Микола

неодмінно прибув би на ювілей. Та ми добре знаємо, що ніякі кордони не викреслили з його серця ні любові до батьків, ні синівської їм вдячності. А ще б хотіла сьогодні сказати про особливу любов Миколи Петровича до Полісся й до Зарічного зокрема. Батько всім серцем прикипів до цього краю. Йдесь інде своє життя просто не уявляв. Й то не просто пафосні слова з нагоди ювілею. Бо ж випадала на віку можливість змінити місце проживання. До послуг лікаря-хірурга Миколи Луцика були перспективніша лікарня й облаштоване житло. Й дружині робота знаходилась. Не згодився, не прийняв пропозицію, бо не зміг вирвати з серця корінь любові до поліського краю.

Разом з родиною, колегами, хотілося б і собі приєднатись до численних вітань на адресу поважного ювіляра. У розмовах кожен з них називав характерні риси Миколи Петровича: надійний колега, сумлінний професіонал, відповідальна, вольова людина, що звикла все виконувати до кінця і дуже серйозно відноситись до життя, турботливий сім'янин і люблячий батько. Змальовуючи образ героя цієї публікації, я ж в уяві бачила отой незабутній усміх Миколи Петровича, що при зустрічі спалахував в куточках його очей, й ще довго віддавав своїм теплом. Дай, Боже, аби ось те тепло ще до сотні літ зоріло усім, хто знає і любить його, хто живе з ним поруч.

Галина ГАВРИЛОВИЧ